

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/59858 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 14 juni 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 november 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appelllant om wijziging van de beperking van een aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd en verlenging van de geldigheidsduur daarvan afgewezen.

Bij besluit van 17 november 2006 heeft de minister het daartegen door appelllant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 juni 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, het daartegen door appelllant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appelllant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 23 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de
enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar
van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

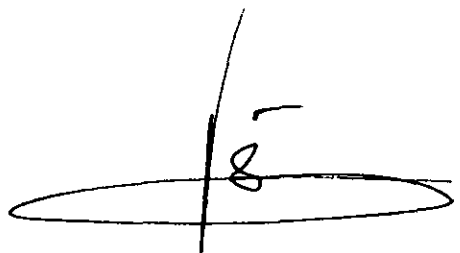
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 oktober 2007

154-501.

Verzonden: 10 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 06/59858 BEPTDN/BE

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

geboren op
van Turkse nationaliteit,
IND dossiernummer 0204.09.8053,
eiser,
gemachtigde: mr. C.F. Roza, advocaat te Zwolle;

tegen

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),

te 's-Gravenhage,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. R. Jonkman, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 20 juli 2005 heeft eiser een aanvraag tot wijziging van de beperking van de aan hem verleende vergunning tot verblijf regulier van "verblijf bij echtgenote" in "voortgezet verblijf" ingediend. Bij besluit van 14 november 2005 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij brief van 28 november 2005 is daartegen bezwaar gemaakt. Verweerder heeft dit bezwaar bij besluit van 17 november 2006 ongegrond verklaard. Bij brief van 6 december 2006 is daartegen beroep ingesteld.

Het beroep is ter zitting van 29 mei 2007 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Toetsingskader

In deze procedure dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

3. Standpunten

Verweerder heeft het bezwaar ongegrond verklaard, omdat eiser geen drie jaar een

verblijfstitel heeft gehad op grond van gezinshereniging, ook al zou worden uitgegaan van 24 mei 2002 als ingangsdatum van de aan eiser verleende vergunning. Niet is gebleken van bijzonder individuele omstandigheden op grond waarvan eiser voortgezet verblijf zou moeten worden toegestaan. Eiser voldoet niet aan de voorwaarden zoals die zijn geformuleerd in het Associatieverdrag EEG-Turkije, aangezien eiser niet reeds één jaar onafgebroken bij het bedrijf heeft gewerkt.

Eiser stelt zich op het standpunt dat eiser wel degelijk drie jaar voordat het huwelijk is ontworcht in Nederland heeft verbleven, aangezien de datum van de aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf had moeten worden aangemerkt als de begindatum vanaf wanneer de termijn van drie jaar had moeten gaan lopen. Eiser verwijst hierbij naar de gezinsherenigingsrichtlijn. Voorts heeft verweerder een onjuiste datum van ontworcht van het huwelijk gehanteerd. Tevens zijn er omstandigheden aanwezig op grond waarvan verweerder gebruik had moeten maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid zoals neergelegd in artikel 4:84 Awb. Ten slotte is eiser van mening dat het Associatiebesluit 1/80 dan wel de richtlijn 2003/86/EG (verder: gezinsherenigingsrichtlijn) op hem van toepassing is.

4. Overwegingen

In geschil is de vraag of eiser in aanmerking komt voor voortgezet verblijf als bedoeld in de artikelen 3:51 en 3:52 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000).

Partijen strijden over de vraag welke begin en einddatum moet worden gehanteerd voor de in artikel 3:52, eerste lid, Vb 2000, genoemde periode.

Eiser heeft zich in zijn beroepschrift op het standpunt gesteld dat verweerders beleid om als peildatum de datum van verlening van de verblijfsvergunning aan te merken, in strijd is met artikel 3 en 5 van de gezinsherenigingsrichtlijn. Ter zitting heeft eiser deze stelling voorzien van onderbouwing. Uit voornoemde artikelen volgt volgens eiser dat niet tweemaal mag worden beoordeeld of een vreemdeling in aanmerking komt voor toelating op grond van het gezinshereniging. Nederland doet dit wel door eerst te beoordelen of een vreemdeling in aanmerking komt voor een machtiging tot voorlopig verblijf, waarna, na afgifte van deze machtiging, opnieuw een toets plaatsvindt bij de beoordeling van de aanvraag om een verblijfsvergunning.

Verweerder heeft zich in het verweerschrift op het standpunt gesteld dat het in strijd zou zijn met de ex-tunc-toetsing, indien het beroep op de richtlijn door de rechtbank in de beoordeling van het bestreden besluit zou worden meegewogen. De rechtbank volgt deze stellingname echter niet, aangezien het geen nieuw feit betreft, maar een nieuw argument, zodat de ex-tunc-toetsing er niet aan in de weg staat om dit in de beoordeling van het beroep te betrekken.

De rechtbank overweegt voorts het volgende. Artikel 5 van de richtlijn spreekt over het verzoek tot toegang en verblijf in het kader van het recht op gezinshereniging. Daaruit kan worden afgeleid dat volgens de richtlijn toegang en verblijf twee verschillende zaken zijn. Daarom valt niet in te zien waarom het Nederlandse beleid om eerst een visumaanvraag te beoordelen en vervolgens een aanvraag om verblijf te beoordelen in strijd zou zijn met de richtlijn. Dit blijkt evenmin uit artikel 13 van voornoemde richtlijn.

Het standpunt van eiser ter zitting dat hij langer dan drie jaar een vergunning tot verblijf heeft gehad, zodat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 3:51 Vb 2000, volgt de

rechtbank niet. In het tweede lid van het artikel is immers de eis neergelegd dat in die periode van drie jaar moet zijn voldaan aan de voorwaarden voor verlenging van de geldigheidsduur van de oorspronkelijke verblijfsvergunning. Nu niet in geschil is dat het huwelijk sinds april 2005 feitelijk is ontworcht, heeft verweerder terecht geconcludeerd dat eiser niet drie jaar lang aan de voorwaarden van de vergunning onder de beperking verblijf bij echtgenote heeft voldaan. Het feit dat verweerder de vergunning niet met terugwerkende kracht heeft ingetrokken is, gelet op het gestelde in lid 2 van artikel 3:51, Vb 2000, niet relevant voor de beoordeling of eiser aan artikel 3:51 voortgezet verblijf kan ontleen.

Eiser heeft ter zitting naar voren gebracht dat als einddatum ten onrechte is aangemerkt de datum van feitelijke ontworcht van het huwelijk, terwijl dat had moeten zijn de datum van de juridische ontbinding van het huwelijk. De rechtbank volgt dit standpunt niet. Daartoe is redengevend dat in de Vreemdelingencirculaire 2000, hoofdstuk B2 /5.2.3 is neergelegd dat niet meer aan de beperking van de vergunning is voldaan indien onder meer sprake is van verbreking van de (huwelijks)relatie. Er is sprake van een verbreking van de (huwelijks)relatie indien de relatie op grond waarvan verblijf was toegestaan feitelijk of juridisch is verbroken.

Naar het oordeel van de rechtbank is dit beleid niet kennelijk onredelijk te achten. De beperking van de vergunning luidt immers "verblijf bij echtgenoot". Indien het, zoals eiser stelt, alleen zou moeten gaan om de juridische ontbinding van het huwelijk, dan zou dat betekenen dat het bestaan van een huwelijk op zich een reden is om een vreemdeling een vergunning te verlenen. In dat geval zouden ook vreemdelingen die in een ander land verblijven dan hun echtgenoot in aanmerking komen voor een dergelijke vergunning, hetgeen vanzelfsprekend niet het doel is van een dergelijke vergunning. Tevens kan uit het feit dat een verblijfsvergunning kan worden verleend op grond van een relatie eveneens worden afgeleid dat het niet de bedoeling was van de wetgever om een verblijfsvergunning te verlenen uitsluitend op grond van het bestaan van een huwelijk.

Voor zover eiser zich op het standpunt stelt dat de datum van aanvraag moet worden aangemerkt als begindatum voor de periode van drie jaar, overweegt de rechtbank dat dit niet in overeenstemming is met artikel 3:51, waarin is bepaald dat men drie jaar houder moet zijn geweest van een verblijfsvergunning. Nu eiser destijds geen bezwaar heeft gemaakt tegen de ingangsdatum van de aan hem verleende vergunning staat deze datum in rechte vast. Verweerder heeft derhalve op goede gronden de ingangsdatum van de vergunning gehanteerd als begindatum van de in artikel 3:51 Vw 2000 bedoelde termijn.

Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de door eiser aangevoerde individuele omstandigheden onvoldoende zijn voor een geslaagd beroep op artikel 3:52 Vb 2000.

Eisers beroep op artikel 6 van het Besluit 1/80 faalt, aangezien eiser niet heeft aangetoond reeds één jaar bij dezelfde werkgever legale arbeid te hebben verricht. Ten aanzien van het ter zitting gedane beroep van eiser op artikel 7 overweegt de rechtbank het volgende.

Artikel 7 van Besluit 1/80 luidt als volgt:

Gezinsleden van een tot de legale arbeidsmarkt van een Lidstaat behorende Turkse werknemer, die toestemming hebben gekregen zich bij hem te voegen: hebben het recht om – onder voorbehoud van de aan de werknemers uit de Lid-staten van de Gemeenschap te verlenen voorrang – te reageren op een arbeidsaanbod, wanneer zij sedert

tenminste 3 jaar aldaar legaal wonen;
- hebben er vrije toegang tot iedere arbeid in loondienst te hunner keuze wanneer zij sedert ten minste 5 jaar aldaar legaal wonen.

Nog daargelaten de vraag of de ex-echtgenote van eiser kan worden aangemerkt als een tot de legale arbeidsmarkt van de Lidstaat behorende Turkse werknemer, is de rechtbank van oordeel dat eiser geen recht op arbeid en daaruit voortvloeiend een recht op verblijf kan ontlenen aan dit Besluit. Eiser en zijn ex-echtgenote zijn immers gescheiden, zodat eiser niet meer kan worden aangemerkt als gezinslid als bedoeld in artikel 7 van het Besluit. Voor zover eiser zich op het standpunt zou stellen dat hij op het moment dat hij drie jaar legaal in Nederland heeft gewoond nog formeel was gehuwd met zijn ex-echtgenoot, overweegt de rechtbank het volgende. Het Europese Hof van Justitie heeft in het arrest van 17 april 1997, zaaknummer C-351/95 (arrest) geoordeeld in overweging 41 dat Besluit 1/80 zich er niet tegen verzet dat de autoriteiten een verlenging van de verblijfsvergunning afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de betrokkene gedurende de periode van drie jaar, bedoeld in artikel 7, eerste alinea, eerste streepje, van het besluit, in gezinsverband met die werknemer samenleeft. Nu in het echtscheidingsvonnis van 22 juni 2005 is vermeld dat het huwelijk tussen eiser en zijn ex-echtgenoot sinds drie maanden is ontworcht, moet worden geconcludeerd dat eiser niet drie jaar in gezinsverband met zijn ex-echtgenote heeft samengeleefd, zodat hij geen geslaagd beroep kan doen op dit Besluit.

Het beroep is, gelet op het vorenstaande, ongegrond.

Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

5. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. F.C. Berg en in tegenwoordigheid van drs. E.F. Hafkamp als griffier in het openbaar uitgesproken op 14 JUN 2007

E.F. Hafkamp

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage [geen hoger beroep in visum zaken].
Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat.

Afschrift verzonden: 14 JUN 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE

RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

- 6 JUL 2007

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD: PAR:

*Aan de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG*

Hoger beroep ingevolge de Vreemdelingenwet 2000

geboren op _____ van Turkse nationaliteit, wonende althans verblijvende te _____ en te dezen vertegenwoordigd door en domicilie kiezende bij zijn advocaat mr. C.F. Roza, advocaat en procureur te Zwolle, kantoorhoudende aan het Van Nahuysplein 17 te Zwolle (8011 NC), telefoon: 038-4216191, telefax: 038-4222371, die voorts verklaart door appellant tot het instellen van dit hoger beroep tegen de beslissing van 14 juni 2007, verzonden op 14 juni 2007 van de rechtbank 's-Gravenhage, z.p. Almelo (registratienummer AWB 06/59858 bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd, zulks conform artikel 70 van de vreemdelingenwet, geeft het navolgende te kennen:

Appellante heeft op 6 december 2006 tijdig beroep ingevolge de vreemdelingenwet ingesteld bij de rechtbank 's Gravenhage tegen de beslissing van 17 november 2006 van de Minister voor vreemdelingenzaken en Integratie (Immigratie en Naturalisatiedienst/ Staatssecretaris van Justitie) houdende die beslissing in dat zijn bezwaar tegen de weigering van 14 november 2005 van zijn aanvraag tot wijziging van de beperking van de aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor voor verblijf bij echtgenote _____ in voortgezet verblijf ongegrond is verklaard.

Bij uitspraak d.d. 14 juni 2007 (registratienummer AWB 06/59858) heeft de rechtbank 's-Gravenhage, z.p. Almelo, dit beroep geheel ongegrond verklaard, welke uitspraak appellant, althans zijn gemachtigde, op 14 juni 2007 is toegezonden. Een afschrift van deze uitspraak en de pleitnotitie bij de rechtbank is bijgevoegd.

Appellant kan zich niet verenigen met deze uitspraak van de rechtbank en komt daartegen bij uw afdeling in hoger beroep.

Appellant voert ter onderbouwing van haar hoger beroep de volgende grieven aan tegen genoemde uitspraak:

Grief I

Ten onrechte heeft de rechtbank 's-Gravenhage, sector bestuursrecht, vreemdelingenkamer, nevenzittingsplaats Almelo in de uitspraak van 14 juni 2007 onder regnr. Awb 06/59858 BEPTDN/ BE overwogen:

“Het standpunt van appellant ter zitting dat hij langer dan drie jaar een vergunning tot verblijf heeft gehad, zodat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 3:51 Vb 2000, volgt de rechtbank niet. In het tweede lid van het artikel is immers de eis neergelegd dat in die periode van drie jaar moet zijn voldaan aan de voorwaarden voor verlenging van de geldigheidsduur van de oorspronkelijke verblijfsvergunning. Nu niet in geschil is dat het

huwelijk sinds april 2005 feitelijk is ontworcht, heeft verweerder terecht geconcludeerd dat appellant niet drie jaar lang aan de voorwaarden van de vergunning onder de beperking verblijf bij echtgenote heeft voldaan. Het feit dat verweerder de vergunning niet met terugwerkende kracht heeft ingetrokken is, gelet op het gestelde in lid 2 van artikel 3:51, Vb 2000, niet relevant voor de beoordeling of appellant aan artikel 3:51 voortgezet verblijf kan ontfangen.

Grief II

Ten onrechte heeft de rechtbank 's-Gravenhage, sector bestuursrecht, vreemdelingenkamer, nevenzittingsplaats Almelo in de uitspraak van 14 juni 2007 onder regnr. Awb 06/59858 BEPTDN/ BE overwogen :

Appellant heeft ter zitting naar voren gebracht dat als einddatum ten onrechte is aangemerkt de datum van feitelijke ontworcht van het huwelijk, terwijl dat had moeten zijn de datum van de juridische ontbinding van het huwelijk. De rechtbank volgt dit standpunt niet. Daartoe is redengevend dat in de Vreemdelingen-circulaire 2000, hoofdstuk B2/5.2.3 is neergelegd dat niet meer aan de beperking van de vergunning is voldaan indien onder meer sprake is van verbreking van de (huwelijks)relatie. Er is sprake van een verbreking van de (huwelijks)relatie indien de relatie op grond waarvan verblijf was toegestaan feitelijk of juridisch is verbroken. Naar het oordeel van de rechtbank is dit beleid niet kennelijk onredelijk te achten. De beperking van de vergunning luidt immers "verblijf bij echtgenoot". Indien het, zoals appellant stelt, alleen zou moeten gaan om de juridische ontbinding van het huwelijk, dan zou dat betekenen dat het bestaan van een huwelijk op zich een reden is om een vreemdeling een vergunning te verlenen. In dat geval zouden ook vreemdelingen die in een ander land verblijven dan hun echtgenoot in aanmerking komen voor een dergelijke vergunning, hetgeen vanzelfsprekend niet het doel is van een dergelijke vergunning. Tevens kan uit het feit dat een verblijfsvergunning kan worden verleend op grond van een relatie eveneens worden afgeleid dat het niet de bedoeling was van de wetgever om een verblijfsvergunning te verlenen uitsluitend op grond van het bestaan van een huwelijk.

Toelichting Grief I en II

In beroep en bezwaar heeft appellant naar voren gebracht dat hij een verblijfsvergunning kreeg m.i.v. 29 augustus 2002. Hij is op _____ gehuwd met _____ Op _____ is het huwelijk door echtscheiding ontbonden. Appellant is op 10 mei 2002 Nederland ingereisd en heeft op 24 mei 2002 een vergunning tot verblijf bij echtgenote gevraagd. Bij beschikking van 14 november 2005 wordt de vergunning tot verblijf bij echtgenote per 14 november 2005 ingetrokken.

Kern van de procedure

Drie jaren een verblijfsvergunning ?

1. De vergunning tot verblijf zou door verweerder met terugwerkende kracht kunnen worden ingetrokken. Dat is uitdrukkelijk niet gebeurd. In de beschikking staat slechts dat de vergunning tot verblijf wordt ingetrokken en aangezien een overweging waarin staat met terugwerkende kracht ontbreekt is dat de datum van de beschikking derhalve 14 november 2005. In dat geval heeft appellant derhalve langer dan drie jaar een geldige vergunning tot verblijf gehad op grond van huwelijk ook als wordt uitgegaan van een ingangsdatum

van de vergunning tot verblijf van 29 augustus 2002. Vereist is immers slechts dat het huwelijk drie jaar heeft bestaan en appellant drie jaar op grond van dat huwelijk een verblijfsvergunning heeft gehad. (Vc2000 B2/5.3) Dat heeft hij dan. Verweerder heeft immers expliciet niet – hoewel zij dat kon – met terugwerkende kracht ingetrokken en derhalve is daarnaast het vertrouwen ook gewekt dat de vergunning geldig bleef.

2. Gesteld dat impliciet – hoewel dat in strijd is met de beschikking - 22 juni 2006 als datum van intrekking moet worden genomen dan wordt toch de datum van ingang van de verblijfsvergunning weer uiterst relevant.
3. Hoe dan ook verweerder houdt bewust de geldigheid van de vergunning tot verblijf bij echtgenote in stand en verbindt geen terugwerkende kracht consequenties aan de uitspraak van de Turkse rechter. Het staat immers niet vast dat in Turkije de uitspraak ook de datum van juridische ontbinding van het huwelijk is. In dat geval is er dan wel degelijk sprake van een geldige vergunning tot de datum van intrekking.
4. De nadere uitleg : appellant is dus gehuwd met ene . Verweerder stelt dat in het onderhavige geval is gebleken dat het huwelijk tussen appellant en die feitelijk is verbroken en dus de vergunning tot verblijf wordt ingetrokken. (Die verbreking zou zijn in ieder geval per (datum echtscheidingsvonnis, maar eigenlijk enige maanden eerder) In de primaire beschikking wordt gesteld dat het huwelijk in ieder geval op feitelijk is verbroken. In bezwaar wordt dit gehandhaafd maar toegevoegd dat als 24 mei 2002 als uitgangsdatum wordt genomen (kennelijk acht verweerder dit juist dan eind augustus 2002 als ingangsdatum en gaat daar van uit) zij uitgaan van de feitelijke verbreking van het huwelijk zo'n drie maanden eerder.

Appellant heeft vervolgens gesteld dat deze stelling de beslissing niet kan dragen omdat verweerder het heeft over de feitelijke invulling van het huwelijk en niet over het voldoen aan de vereisten. Verweerder heeft daarin geen overtuigende redenering gegeven. Ter verduidelijking citeer ik – en zet ik tussen haakjes gelijk de vergelijking met deze zaak - uit een uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, sector bestuursrecht, nevenzittingsplaats Haarlem, zaaknummers AWB 05/30447 (beroepszaak), AWB 05/30449 (voorlopige voorziening) van 7 december 2005, gepubliceerd op Migratieweb ve06000061 waarin wordt overwogen :

“De aan appellant vanaf 24 mei 2000 verleende verblijfsvergunning is verleend in het kader van verblijf bij echtgenote. (voor appellant is die vergunning dan ingegaan op 24 mei 2002 voor verblijf bij echtgenoot van en niet op 29 augustus 2002) verweerder stelt zich onder verwijzing naar B2/5.2.3 Vreemdelingencirculaire 2000 op het standpunt dat de verblijfsvergunning van appellant vanwege feitelijke dan wel juridische verbreking van de huwelijksrelatie kan worden ingetrokken. (in casu stelt verweerder vrijwel hetzelfde met dien verstande dat alleen wordt gesteld dat het huwelijk feitelijk verbroken is in ongeveer maart 2005 omdat vast staat dat er van juridische verbreking toen nog geen sprake was). Over dit standpunt oordeelt de rechtbank als volgt. Onduidelijk is wanneer het huwelijk tussen appellant en de hoofdpersoon (juridisch) is verbroken, nu het niet bekend is

wanneer de op 29 juli 2003 uitgesproken echtscheiding is ingeschreven in de openbare registers. Gelet op de datum van de echtscheidingsbeschikking kan de verbreking van het huwelijk echter niet voor 29 juli 2003 hebben plaatsgehad. (in casu is de echtscheiding uitgesproken op) Zolang van die verbreking nog geen sprake was, voldeed appellant aan de eis van artikel 3.14 Vb. dat er een geldig huwelijk moest zijn. (ook in casu voldeed appellant tot in ieder geval : aan die eis) Verbreking van het huwelijk kan daarom geen grond voor intrekking per 4 september 2002. (dat geldt derhalve ook voor appellant: geen grond intrekking voor) Voorts kan in het licht van de bovenvermelde, duidelijke tekst van de artikelen 3.14, eerste lid onder a Vb. en 3.17 Vb. "feitelijke verbreking" van de huwelijksrelatie geen grond vormen voor weigering of intrekking van een verblijfsvergunning. De eis "feitelijk niet verbroken zijn" wordt immers niet genoemd als wettelijke eis voor verlening van een verblijfsvergunning voor het verblijfsdoel huwelijk. "Huwelijk" in 3.14 Vb is een juridisch begrip: het begrip ziet op een "geldige verbintenis" tussen de echtgenoten. In artikel 3.17 Vb. komt het begrip "feitelijk niet verbroken zijn" evenmin voor. Voor het feitelijk bestaan van een huwelijk is naar Nederlands personen- en familierecht bovendien samenwonen en een gemeenschappelijke huishouding voeren, mede gelet op artikel 1:82 Burgerlijk wetboek, geen absoluut vereiste. (Dit geldt ook in de zaak van appellant)

In de hiervoor vermelde zaak ging het om een man die bij terugkeer van een verblijf in Marokko op 2 september 2002 door zijn vrouw de toegang tot de woning werd ontzegd waarna hij op 4 september 2002 uit de gba werd uitgeschreven. Dat nekte hem al had hij op het punt van de verbreking gelijk. In de zaak van appellant echter is dit niet het geval. Hij bleef aan alle vereisten voldoen dat wil zeggen dat hij tot aan alle vereisten voldeed en dus drie jaren in Nederland was op basis van een geldige vergunning bij echtgenote en derhalve recht had op een zelfstandige vergunning als gevraagd.

In het verweerschrift stelt verweerder dat de bestreden beschikking slechts rept van "al zou de ingangsdatum van de verblijfsvergunning vastgesteld worden op 24 mei 2005....."

Verweerder heeft die stelling niet verder uitgewerkt. Anders gezegd verweerder heeft die belangrijke vraag in het midden gelaten omdat hij volgens verweerder ook dan niet aan de drie jaren zou komen. Echter staat m.i. vast en zo heeft appellant ook in bezwaar ook betoogd dat dit juist wel het geval was. In bezwaar is door verweerder de feitelijke discussie over het moment van feitelijke verbreking van het huwelijk niet gevoerd en is 22 juni 2005 aangenomen. Relevant was die kwestie niet (meer) omdat het huwelijk nu eenmaal op 22 juni 2005 juridisch ontbonden was. Dat de feitelijke verbreking van het huwelijk zo'n drie maanden voor de ontbinding van het huwelijk op 22 juni 2005 was, als dat al zo was, quod non, is niet relevant. Dat is hiervoor al betoogd en dan kan en kon

verweerder het antwoord op de vraag of de ingangsdatum 24 mei 2005 moest zijn niet in het midden maken omdat dit nu eenmaal het verschil uitmaakt tussen ja en nee drie jaar en dus wel of niet een zelfstandige vergunning.

De rechtbank Almelo gaat in de thans bestreden beslissing voorbij aan de essence van het verweer namelijk dat zolang er nog geen juridische verbreking was appellant voldeed aan de eis van 3.14 Vb dat er een geldig huwelijk moest zijn. Er is dus geen grond voor intrekking voor Zelfs als er een feitelijke vebreking zou zijn, quod non, is dat conform de artikelen 3.14, eerste lid onder a Vb en 3.17 Vb. geen grond voor weigering of intrekking van de verblijfsvergunning.

Appellant heeft gesteld en ook daarop is verweerder niet ingegaan dat van een feitelijke verbreking van het huwelijk geen sprake was. Appellant heeft steeds betoogd dat dit niet het geval was. Het feit dat hij gezegd heeft dat er huwelijksproblemen waren en zij besloten dat zij uit elkaar zouden gaan impliceert slechts dat er hoogstens sprake is geweest van een vaststelling dat zij niet verder met elkaar wilden in dit huwelijk maar dat zij overigens het huwelijk feitelijk in stand lieten en ook bleven samenwonen en het huwelijk consumeren. Verweerder heeft dat ook geaccepteerd door hem de vraag te stellen over de ontwrichting. Dan is de formele echtscheidingsvraag aan de orde, de grond om een echtscheiding uit te spreken. Dat is ook wat appellant steeds heeft willen zeggen. De stelling in het echtscheidingsvonnis is een stelling van de vrouw en zij alleen. Appellant heeft die stelling niet bevestigd. Hij is, geconfronteerd met de echtscheiding, akkoord gegaan met de echtscheiding en dat is het. De invulling van het huwelijk is in het vreemdelingenrecht niet van belang in die zin dat zolang de huwelijkspartners samenwonen en het huwelijk formeel bestaat en feitelijk ingevuld wordt aan de voorwaarden wordt voldaan. Een kennelijk voornemen tot echtscheiding ook al wordt daarmee maanden later begonnen is geen grond voor aanname dat het huwelijk feitelijk ontwricht is. De rechtbank concludeert dat niet in geschil is dat het huwelijk al sinds april 2005 feitelijk is ontwricht maar zoals blijkt uit het verweer is dat nu juist wel in geschil. Voorts kan de conclusie van de rechtbank onder verwijzing naar Vc B2/5.2.3. de zaak evenmin anders maken omdat het nu juist gaat, aldus de rechtbank, om verblijf bij echtgenote en daarmee kennelijk bedoeld wordt feitelijk verblijf en juist over dat feitelijk verblijf geen verschil van mening bestaat. Het niet met terugwerkende kracht intrekken is daarvan een bevestiging. Derhalve kan de bestreden beslissing van de rechtbank niet in stand blijven.

Grief III

Ten onrechte heeft de rechtbank 's-Gravenhage, sector bestuursrecht, vreemdelingenkamer, nevenzittingsplaats Almelo in de uitspraak van 14 juni 2007 onder regnr. Awb 06/59858 BEPTDN/ BE overwogen:

“De rechtbank overweegt voorts het volgende. Artikel 5 van de richtlijn spreekt over het verzoek tot toegang en verblijf in het kader van het recht op gezinshereniging. Daaruit kan worden afgeleid dat volgens de richtlijn toegang en verblijf twee verschillende zaken zijn. Daarom valt niet in te zien waarom het Nederlandse beleid om eerst een visumaanvraag te beoordelen en vervolgens een aanvraag om verblijf te beoordelen in strijd zou zijn met de richtlijn. Dit blijkt evenmin uit artikel 13 van voornoemde richtlijn.”

Toelichting

Appellant heeft zich in beroep beroepen op richtlijn 2003/86 EG en een uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, z.p. Haarlem, AWB 06/22751, LJN : AZ7350, migratieweb ve 07000185 waarin is overwogen :

Verzoekster, van Marokkaanse nationaliteit, heeft in het bezit van een mvv een verblijfsvergunning gezinsvorming bij haar echtgenoot gevraagd. De aanvraag is afgewezen, omdat de hoofdpersoon - anders dan t.t.v. de mvv adviesaanvraag - niet meer voldoet aan het middelenvereiste nu hij werkloos was geworden en een WW uitkering ontvangt. Verzoekster stelt dat verweerder haar een verblijfstitel moet verlenen o.g.v. Richtlijn gezinshereniging.

1.

2. Verzoekster kan zich, gelet op B2/1 Vc 2000, op de richtlijn beroepen. Beantwoording van de vraag of haar in weerwil van de dubbele nationaliteit van de hoofdpersoon een rechtstreeks beroep - anders dan via het nationale recht - op de richtlijn toekomt, nu uit WBV 2006/30 blijkt dat vanaf 1 januari 2007 de overeenkomstige toepassing van de richtlijn op Nederlanders niet meer in B1/2 vermeld staat en dat kennelijk dan geen beleid meer is, zou nog van belang kunnen zijn en kan in de bodemprocedure aan de orde komen.

3. De bepalingen van de richtlijn duiden er op dat wordt uitgegaan van één aanvraag om gezinshereniging, waarop zowel over de toegang als over het verblijf wordt beslist. Dit zou betekenen dat een positieve beslissing op een mvv-aanvraag tevens een positieve beslissing omtrent het verblijf inhoudt. Dat zou impliceren dat, zoals verzoekster aanvoert, het onderscheid in de nationale regelgeving tussen afzonderlijke procedures voor de aanvraag mvv en aanvraag verblijfsvergunning zich niet verdraagt met de richtlijn. De voorzieningenrechter acht het van belang dat verweerder hierover een met argumenten onderbouwd standpunt inneemt in de bodemprocedure. Toewijzing verzoek: schorst de werking van het besluit op bezwaar en verbiedt de uitzetting hangende beroep.

Deze uitleg zou wel impliceren dat voor appellant nog steeds de situatie van voor 1 januari 2007 geldt – dus toepasselijkheid o.g.v. de Vc. – en dus de datum van verkrijging mvv maatgevend is.

De rechtbank Almelo legt de richtlijn anders uit dan de rechtbank Haarlem. Appellant meent dat de wijze van formulering en toelichting in de richtlijn er juist op duidt dat er sprake is van een aanvraag en derhalve kan z.i. de beslissing van de rechtbank niet in stand blijven. Appellant verzoekt de Raad van State om de uitleg van deze bepaling(en) voor te leggen aan het Europese Hof EG.

Grief IV

Ten onrechte heeft de rechtbank 's-Gravenhage, sector bestuursrecht, vreemdelingenkamer, nevenzittingsplaats Almelo in de uitspraak van 14 juni 2007 onder regnr. Awb 06/59858 BEPTDN/ BE overwogen:

“Appellants beroep op artikel 6 van het Besluit 1/80 faalt, aangezien appellant niet heeft aangetoond reeds één jaar bij dezelfde werkgever legale arbeid te hebben verricht. Ten aanzien van het ter zitting gedane beroep van appellant op artikel 7 overweegt de rechtbank het volgende.

Artikel 7 van Besluit 1/80 luidt als volgt:

Gezinsleden van een tot de legale arbeidsmarkt van een Lidstaat behorende Turkse werknemer, die toestemming hebben gekregen zich bij hem te voegen: hebben het recht om – onder voorbehoud van de aan de werknemers uit de Lid-staten van de Gemeenschap te verlenen voorrang- te reageren op een arbeidsaanbod, wanneer zij sedert tenminste 3 jaar aldaar legaal wonen; - hebben er vrije toegang tot iedere arbeid in loondienst te hunner keuze wanneer zij sedert ten minste 5 jaar aldaar legaal wonen.

Nog daargelaten de vraag of de ex-echtgenote van appellant kan worden aangemerkt als een tot de legale arbeidsmarkt van de Lidstaat behorende Turkse werknemer, is de rechtbank van oordeel dat appellant geen recht op arbeid en daaruit voortvloeiend een recht op verblijf kan ontleenen aan dit Besluit. Appellant en zijn ex-echtgenote zijn immers gescheiden, zodat appellant niet meer kan worden aangemerkt als gezinslid als bedoeld in artikel 7 van het Besluit. Voor zover appellant zich op het standpunt zou stellen dat hij op het moment dat hij drie jaar legaal in Nederland heeft gewoond nog formeel was gehuwd was met zijn ex-echtgenoot, overweegt de rechtbank het volgende. Het Europese Hof van Justitie heeft in het arrest van 17 april 1997, zaaknummer C-351/95 (arrest geoordeeld in overweging 41 dat Besluit 1/80 zich er niet tegen verzet dat de autoriteiten een verlenging van de verblijfsvergunning afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de betrokkene gedurende de periode van drie jaar, bedoeld in artikel 7, eerste alinea, eerste streepje, van het besluit, in gezinsverband met die werknemer samenleeft. Nu in het echtscheidingsvonnis van 22 juni 2005 is vermeld dat het huwelijk tussen appellant en zijn ex-echtgenoot sinds drie maanden is ontworpen, moet worden geconcludeerd dat appellant niet drie jaar in gezinsverband met zijn ex-echtgenote heeft samengeleefd, zodat hij geen geslaagd beroep kan doen op dit besluit.”

Toelichting

In beroep heeft appellant gezegd dat zijn werk bij de uitzendbureau's als een en ondeelbaar moet worden beschouwd. In Vc B11/3.5.1 staat echter nog iets belangrijkers. Appellant is een gezinslid van een Turkse werknemer en krijgt dus na drie jaar legaal wonen vrije toegang tot de arbeidsmarkt. Deze gunstiger regel moet altijd worden toegepast. Als eiser met een mvv op 10 mei 2002 Nederland binnenkomt heeft hij hoe dan ook sedertdien legaal in Nederland gewoond. Als 22 juni 2005 als einddatum wordt genomen is dat zeker. Nu echter de vergunning eerst per 14 november 2005 is ingetrokken kan moeilijk gezegd worden dat hij niet legaal in Nederland woonde in de hiervoor bedoelde zin en voldoet hij ook aan artikel 7 van besluit 1/80. De gunstiger regeling uit de Vc moet echter worden toegepast worden. Daar komt bij dat door toepassing van de redenering onder de hiervoor ontwikkelde grieven impliceert dat hij aan de hiervoor genoemde vereisten voldoet. Derhalve kan ook deze overweging geen stand houden.

Al met al meent appellant dat de rechtbank het beroep gegrond had moeten verklaren en de bestreden beslissing had behoren te vernietigen en in ieder geval de redenering van de rechtbank geen stand kan houden.

Onder verwijzing naar het gestelde en de overige gedingstukken verzoekt appellant Uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de beslissing van de rechtbank te vernietigen alsmede te beslissen dat verweerder alsnog binnen twee weken na uw beslissing een nieuwe beslissing zal hebben te nemen met inachtneming van uw uitspraak.

Voorts verzoekt appellant Uw Afdeling de Staat der Nederlanden te veroordelen in de kosten die appellant in verband met de behandeling van het bezwaar, het beroep bij de rechtbank en van het hoger beroep bij Uw afdeling heeft moeten maken.

Zwolle, 6 juli 2007

C.F. Roza (bepaaldelijk gevolmachtigde in dit hoger beroep)

Bijlagen : - beslissing 14 juni 2007, verzonden op 14 juni 2007 van de Rechtbank
 's-Gravenhage, z.p. Almelo, AWB 06/59858.
 - Pleitnotitie